

SÖZÜNDE DURMAK

Hedef Davranışlar

Dr. Yakup YILMAZ

Sözünde duran Müslüman,

- Söz vermenin Müslüman için bir senet olduğunu bilir.
- Sözünde durmayanın emin insan olmayacağını bilir.
- Sözünde durmamanın şeytanla ortaklık olduğunu bilir.
- Sözünde durmamanın, münafıklık alâmeti olduğunu unutmaz.
- Yerine getiremeyeceği sözler vermez.

EN ZOR ANLARDA BİLE SÖZÜNDE DURMAK

Arkadaşlar!

İmanın insana kazandırdığı en önemli özelliklerden biri, sözünde durmak, diğer bir deyişle ahde vefa göstermektir. Bu, bir Müslüman'ın olmazsa olmazıdır. Bir toplum düşünün, o toplumun hiçbir ferdi verdiği sözde durmuyor, antlaşma yaptığı anda sebepsiz yere bozuyor, kendisine bir emanet teslim edildiğinde onu hor kullanıp sahipsiz bırakıyor. Böyle bir toplumda güven duygusu mevcut olabilir mi? Ailenize, sınıf arkadaşlarınıza, komşularınıza, öğretmenlerinize, belediye başkanınıza; hatta kendinize güvenemediğiniz bir ortamda sevgi, saygı, mutluluk, fedakârlık gibi duyguların gelişmesini beklemek ne kadar da abestir.

Münafık, yani ikiyüzlü olmanın üç alâmetini biliyoruz biz. Bunlardan biri, verdiği sözü tutmamaktır. Evet, bir Müslüman, düşmanına bile verdiği sözü tutmalıdır. Öyle ki, "Bu adam ahbine vefalıdır." denmeli. Tıpkı Peygamberimiz için Muhammedü'l-Emin dendiği gibi.

Bizans İmparatoru Herakliyas, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) hakkında bilgi almak için Ebu Süfyan'a sorar:

- Muhammed'in hiç sözünde durmadığı oldu mu?

O zamanlar henüz Müslüman olmamış olan Ebu Süfyan,

- "Hayır! O, verdiği her sözü tutar." demek zorunda kalmıştır.

Hiç şüphesiz düşmanlarına bile itiraf ettirilen bu güvenilirlik, O'nun şahsiyetinin en temel çizgilerindendir. Daha da ilginç bir başka olay anlatacağım şimdi size:

İslâm'ın en azılı düşmanlarından biri olan Übey bin Halef, hicretten evvel Peygamber Efendimiz'i her gördüğünde,

- "Bir at besliyorum Muhammed! Ona en iyi şeyleri yediriyorum. Ona binip bir gün Sen'i öldüreceğim!" derdi.

Peygamber Efendimiz de bir gün, "İnşallah Ben seni öldüreceğim!" demişti ona.

Uhud harbi günü Übey bin Halef,

Peygamberimiz'i öldürmek üzere iyice yanına yaklaşmıştı. Sahabe efendilerimiz onu öldürmeye kalkışınca Efendimiz, "Bırakın gelsin!" demiş ve yanındaki sahabenin elindeki mızrağı alıp Übey bin Halef'e fırlatmıştı. Mızrak adamın boynunu sıyrıp geçse de o, korkuyla kaçmaya başlamıştı. "Muhammed beni öldürdü!" diye haykırıyordu. Arkadaşları bu kadarık sıyrıktan bir şey olmayacağını söyleseler de o şöyle diyordu: "Muhammed bana 'Seni öldüreceğim!' demişti. Vallahi O bana tükürmüş olsa bile o tükürükle öldürdüm ben. O, sözünün eridir." Gerçekten de Übey, bu küçük sıyrık sebebiyle Mekke'ye varmadan ölmüştü.

İşte böylesine bir eminlik... Hiç şüphesiz bu hâl, en zor zamanlarda bile sözünde durarak kazanılacak bir hâldir. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır: **"Ahdi de yerine getirin. Çünkü verilen sözde elbette sorumluluk vardır."** (İsra sûresi, 34. âyet) Bu yüzden mü'minler, çocuklara bile verdikleri sözü tutarlardı. Yalandan, insanları kandırmaktan mümkün mertebe kaçınırlardı.

Ahde vefa; sözünü çiğnememek, söze sadık kalmak, dürüst olmaktır. Bu konuda elimizden gelen bütün gayreti göstererek bunu bir karakter hâline getirmek zorundayız arkadaşlar! Zira küçük yaşlarda kazanılan güzel alışkanlıklar, katlanarak ve daha da güzelleşerek yer edinir hayatımızda. Bunun için dikkat etmemiz gereken en önemli husus, söz verirken dikkatli olmaktır. Yapamayacağımız şeyleri, "Yapacağım!" diye söylersek o zaman payımıza ancak utanmak düşer. Söz verirken duygusal dengemiz de mühimdir. Mutlu iken vereceğimiz sözlere dikkat etmek bu konudaki en önemli karardır. Çünkü insan, neşeli iken bütün dünyayı sırtına yüklenecek kadar güçlü hisseder kendini. Bütün zorluklar kolaylaşır, hiçbir şey dert olarak gözükmez. O yüzden o anda ondan ne istense yapmayı kabul edebilir. Böyle zamanlarda söz vermek sonradan bizi zor durumda bırakabilir.

İkinci olarak dikkat edeceğimiz nokta, verdiğimiz sözü ne pahasına olursa olsun yerine getirme çabasında olmaktır. Bir söz verdikçe ardımıza bakmadan o işi halletmeli, onu yapmadan rahat edememeliyiz. Bunlara dikkat ederek kazanacağımız bu peygamberî sıfat, imanımızın kalitesini de yükseltecektir.

MÜSLÜMAN SÖZÜ

Hikâyeden önce

"Sizin zararınıza bir durum söz konusu olsa dahi verdiğiniz sözde durur musunuz?" sorusunu sorduktan sonra alacağınız cevapları bir yere not edebilirsiniz. Sonra da aşağıdaki hikâyeyi anlatınız. Hikâyeye bittikten sonra aynı soruyu tekrar sorabilirsiniz.

Hiz. Ömer, halifeliği zamanında bir gün arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Bu sırada iki genç, huzuruna geldi. Yanlarında kollarından sıkıca tuttukları bir genç vardı. Kollarından tutulan genç, temiz giyimliydi ve mert birine benziyordu. Biri, geliş sebeplerini şöyle anlattı: "Bu genç, babamızı öldürdü. Bu adamdan şikâyetçiyiz, onun yargılanmasını istiyoruz."

Hiz. Ömer, her iki tarafın da ifadelerini aldı, onları dikkatli bir şekilde dinledi. Hâdisenin nasıl cereyan ettiği iyice öğrenildikten sonra katil genç, suçlu görülerek idama mahkûm edildi. Delikanlı, kararı sükûnetle dinledikten sonra dedi ki:

"Siz, mü'minlerin emirisiniz. Emriniz, başımızın üzerinedir. Kararın yerine getirilmesine hazırım. Ancak babam vefat etmezden önce paralarını ayırmış, bana 'Oğlum! Şunlar senin, şunlar da kardeşindir. Kardeşin büyüyünceye kadar kardeşinin malını sen muhafaza et! Büyüyünce kendisine verirsin.' diye vasiyet etmişti. Ben de bu paraları bir yere gömdüm. Şimdi karar infaz edilirse bu paralar orada kalır. Çünkü benden başka yerini bilen yok. Yetim hakkı zayi olur. Bana üç gün müsaade ederseniz gider, emaneti ehil birine teslim ederim. Sonra da gelir, teslim olurum."

Hiz. Ömer,

- "Yerine bir kefil bırakman lâzım." buyurdu.
- Burada bulunanlardan biri bana kefil olur.
- Kefilini göster!

Genç, orada bulunanların yüzüne dikkatlice baktı. Sonra Ebû Zer Gıfârî hazretlerini göstererek, "İşte bu zat, benim kefilim olsun." dedi.

Hiz. Ömer:

- Ey Ebû Zer, kefil olur musun?
- Evet, üç güne kadar döneceğine ben kefil olurum.

Aradan üç gün geçti. Gence verilen mühlet bitmek üzereydi. Davacı gençler gelmiş; fakat suçlu genç gelmemişti. Davacılar dedi ki:

- Ey Ebû Zer, kefil olduğun genç gelmedi! Madem o gelmedi, sen onun kefil olarak onun cezasını sen çekmedikçe buradan ayrılmayız.

Ebû Zer hazretleri gayet sakin bir şekilde onlara şu cevabı verdi:

- Daha vakit var, sürenin sonuna kadar bekleyin bakalım. Eğer gelmezse ben hazırım.

Nihayet bildirilen vakit doldu. Ebû Zer hazretleri de ortaya çıkıp cezasının infazını istedi. Tam bu sırada toz duman içinde birinin gelmekte olduğunu gördüler. Gelen, o gençten başkası değildi. Genç geciktiği için özür dileyerek: "Parayı bulup dayıma teslim ettim. Kardeşimi de ona emanet ettim. Dayımın yeri hayli uzak olduğu için ancak bu zamanda gelebildim."

Orada bulunanlar, gencin sözünde durmasına hayran kaldılar. Bu hususu kendisine söylediklerinde genç, şu cevabı verdi: "Mert olan hakiki Müslüman, sözünde durur. Arkamdan, 'Artık dünyada sözünde duran kalmadı.' dedirtmem."

Ebû Zer hazretlerine genci tanımadığı hâlde ona nasıl kefil olduğunu sorduklarında: "Genç bana güvenerek, 'Bu adam benim kefilim olsun.' dedi. Bunu reddetmeyi mürüvvete, insanlığa sığdıramadım. Âlemde fazilet, iyilik kalmamış dedirtmem."

Bu durumu gören davacılar, "Biz de bu dünyada kerem sahibi, cömert kalmadı dedirtmeyiz. Allah rızası için devamızdan vazgeçtik, ölenin varisleri olarak suçlu genci affediyoruz." dediler.

Bitti

Öğrencilerinize sorun

Hikâyeyi anlattıktan sonra şu soruları öğrencilerinize yöneltilip alacağınız cevaplarla hikâyeye hakkında duygularınızı ve düşüncelerinizi paylaşabilirsiniz:

- 1- Gencin yerinde siz olsaydınız, sizi cezalandırmaları için geri döner miydiniz?
- 2- Ebû Zer (r.a.) yerinde olsaydınız, hiç tanımadığınız bir gence kefil olur muydunuz?
- 3- Diyelim ki top oynarken vurduğunuz top, komşunun camını kırdı. Diyelim ki bu yaptığınızı kimse görmedi. Gidip komşunuza camı kıranın siz olduğunu söyler misiniz?

ÇÖL KAPLANI FAHRETTİN PAŞA

Yapamaz Ertuğrul evladı sensiz

Can verir cânânı veremez Türkler

Ebedî Hâdimü'l Haremeyniniz

*Ölsek de Ravzanı ruhumuz bekler**

Tarihimiz cesaretiyle, şecaatiyle nesillere örnek olan kıymetli şahsiyetlerle doludur. Bir nesil, tarihi ile barışık olursa geleceğe güven içinde bakabilecektir. Hele de Osmanlı Devleti gibi nice onulmaz güçleri dize getirmiş, üç kıtada asırlarca adâletle hüküm sürmüş bir milletin torunları için bu, apayrı bir şereftir.

Cesaretini imanıyla ateşleyen, Medine kalelerinde İngiliz askerleriyle korkusuzca savaşan Fahrettin Paşa, tarihimizin şerefli yapraklarından sadece biridir.

Fahrettin Paşa, 1868 yılında Bulgaristan'da Rusçuk'ta dünyaya geldi. 93 Harbi'nden sonra ailesiyle birlikte İstanbul'a yerleşen Fahrettin Paşa, 1891'de Osmanlı ordusuna katıldı. 1916 yılına kadar birçok mevzide kahramanca savaştı. Nihayet 1916 yılında hayatının dönüm noktası olan bir vazifeye gönderilecekti.

Birinci Dünya Savaşı yıllarıydı. İngiliz ajanı Lawrence, Araplar'ı Osmanlı'ya karşı kışkırtıyordu. Lawrence'in görevi, 1914-1916 yılları arasında Kahire'de Arap bürosu denilen yerde esirleri sorguya

çekmek, Suriye'deki ve Filistin'deki Türk birliklerinin yerini öğrenmek ve bu birliklere tuzak hazırlamak için Araplar'a yardım etmektir. Bunun için Araplar gibi giyiniyordu.

1916 yılında Mekke Şerifi Hüseyin'in isyanı ile Hicaz, Osmanlı topraklarından çıkarak İngilizler'in eline geçmişti.

İşte tam bu sırada Medine'yi müdafaa görevi Fahrettin Paşa'ya verilmişti. Bu zor bir görevdi. Sadece düşmanla değil, açlıkla, susuzlukla, sıcaqla da mücadele ediyorlardı. Git gide yiyecekleri azalıyordu. Elleri kalan az miktar hurmayı çeşitli şekillerde değerlendiriyorlardı. Hurma çorbası bile yapılmıştı. Fahrettin Paşa, "Burada isyancılara değil; ama hurmaya esir olduk." diyordu. Artık içilecek temiz su dahi bulamıyorlardı. Bunun üzerine çamurlu suları içmeye başlamışlardı. Gün geçtikçe hurmalar da tükenmişti. Askerin yiyecek bir şeyi kalmamıştı. Fahrettin Paşa bir çözüm bulmak için çarşıda gezinirken çekirge satıcılarına rastladı. Araplar'ın çekirgeyi yediklerini ve çok lezzetli bulduklarını öğrenince bu konuyu araştırmaya başladı. Bu sırada çekirgeler toplanarak ambarlara konulmaya başlandı. Paşa, bu konuda askerleri de bilgilendirmek için bir emir yayınlattı. Emirde şöyle diyordu: "Çekirgenin serçe kuşundan ne farkı var? Sadece tüysüzdür. Yediği şeyleri titizlikle seçer. Çekirgeyi hekimlerimize de tahlil ettirdim. Şifa verici özelliklerini saymakla bitirememektedirler. Hem gıda hem devadır. Yenmesi sünnet-i seniyyedir. Dikkatle ve titizlikle yaptırdığım tecrübelerde tıbbî yararları güzelce anlaşılan ve yenmesi sünnet olan çekirgeye yan gözle bakmak, ondan tiksilmek en hafif tabirle nimet-nâşinaslıktır (nimetin kıymetini bilmemektir). Dün çekirgeyi bahçelerden yok etme tedbirlerini düşünürken bugün 'Çekirge geliyor mu?' diye yollarını gözlüyorum."

Paşa, askerleri ile birlikte çekirge yemeye başlamıştı. Yiyecek sıkıntısı ile birlikte yeni bir mesele de Paşa'yı düşüncelere salmıştı. Ravza-i Mutahhara'nın yakınında bulunan depoda çok kıymetli emanetler vardı. Bunların savaş sonrasındaki akıbeti meçhuldü. Hicaz demiryolu Bedeviler ve ajanlar tarafından sürekli sabote ediliyordu. Fahrettin Paşa, bütün zorlukları göze alarak emanetleri, askerî birlikle demiryolundan İstanbul'a gönderme kararı aldı. Bu kutsal emanetlerde neler yoktu ki! Hazreti Osman'ın ceylan derisine yazdığı Kur'an'ı, hilye-i şerifler, Sultan Abdulaziz'in tuğrası, Mahmudiye ve Arif Hikmet Efendi kütüphanelerinde bulunan kıymetli eserler, el yazması Kur'an-ı Kerim'ler bunlardan bazılarıydı.

Fahrettin Paşa, yola çıkarken emanetlerin sayımını yaptırdı. Gönderdiği birlikten emanetleri İstanbul'a

Medine Müdafaa'sı'nda görevli olan Mülazım İdris Sabih Bey'in Fahrettin Paşa'ya ithaf ettiği, Peygamber Efendimiz için yazdığı ve bütün askerlerin ezberlediği şiirden bir kıta.

teslim ettikten sonra da sayım yaparak durumu kendisine bildirmelerini istedi. Emanetler, İstanbul'a eksiksiz ulaştırıldı. Bugün Topkapı Sarayı'nda sergilenen kutsal emanetlerin bir kısmı Fahrettin Paşa'nın zorluklar içinde gönderdiği bu emanetlerdir.

Fahrettin Paşa, 2 yıl 7 ay süresince Medine'yi savundu. Sonra İstanbul'dan acı bir haber geldi. Mondros Mütarekesi imzalanmıştı. Teslim olma zamanıydı. Fakat Fahrettin Paşa, Peygamber şehrini teslim etmemeye kararlıydı. Şerif Hüseyin haber gönderiyor, şehir üzerinde uçaklardan atılan bildirilerle askeri tehdit ediyordu. Fahrettin Paşa'nın vazifesi ve rütbesi alınmıştı. O, artık 'paşa' değil, Peygamberi'ni savunan bir neferd. İngiliz casusu Lawrence, bu azim karşısında çileden çıkıyordu. Lawrence'in Fahrettin Paşa için söylediği şu sözler bunun en güzel ispatıydı: "Bu yüzde inatçılık var. Cesur olduğu gözlerinden okunuyor. Oturduğu rahat; ama her an bir kaplan gibi hareket etmeye hazır! Bir Çöl Kaplanı gibi..."

Fahrettin Paşa için "Çöl Kaplanı" ifadesini kullanan kişi, Lawrence olmuştu. Araplar'ı kışkırtarak Fahrettin Paşa'ya zor günler yaşatan Lawrence'in hayatı beyaz perdeye aktarılmıştır. 1962 yılında Lawrence of Arabia (Arabistanlı Lawrence) adıyla hazırlanan film, 7 dalda Oscar kazanmıştır. Arabozculukta nam salan bir ajanın bile hayatı dünyada izlenme rekorları kırarken, cesaretiyle düşmanı titreten Fahrettin Paşa'nın hayatını anlatmak için hazırlanan iki belgeselden başka görsel bir çalışma yapılmamıştır. Ne yazık ki genç nesillerin birçoğu Fahrettin Paşa'nın ismini bile bilmemektedir.

Fahrettin Paşa'nın bilinmeyen yönlerinden biri de fotoğraf merakıdır. Fotoğraf merakı yedi yaşında başlayan Fahrettin Paşa, ilk makinesini on yedi yaşında Harbiye'de talebe olduğu yıllarda alır. İzmit, Adapazarı, Medine, Kabil, Türkistan, Buhara, Beyrut ve Malta'da, görev yaptığı, seyahat ettiği her yerde fotoğraf çeker. Şubat 2002 tarihli Atlas Dergisi Fahrettin Paşa'nın Hicaz'da çektiği fotoğrafların bir kısmını yayınlamıştır.

Medine halkı arasında Fahrettin Paşa, cesaretiyle ünlüydü. Medine halkı, ona saygı duymakla beraber ondan korkarlardı. Aniden ürken develere Araplar'ın, "Ne o? Fahri Paşa'yı mı gördün?" demeleri bunun göstergesiydi.

Fahrettin Paşa, askerin durumu ile yakından ilgileniyordu. Dertlerini dinliyor, ihtiyaçlarını elinden geldiğince gidermeye çalışıyordu. Askerin maneviyatını

güçlendirmek için gazete çıkarmış, şiir yarışmaları düzenlemişti. Türk askerine "Mehmetçik" lakabını Fahrettin Paşa, Medine Müdafaası'nda vermiştir.

Yetmiş iki gün süren bu zorlu savunmada asker arasında da dağılmalar olmuştu. Bazıları artık teslim olma zamanı geldiğini söylüyordu. Fakat askerler arasında, teslim olmaktansa şehit olarak Medine'de kalmayı düşünenler de vardı. Bu sırada İngiliz kumandanının İstanbul'a baskısı ile Fahrettin Paşa'ya bir emir bildiriliyordu:

"Dört yıldan fazla bir süre içinde din ve namus uğrunda her türlü fedakârlıkta bulunduktan sonra bizimle beraber savaşan devletler yenilerek Osmanlı hükümeti itilaf devletleriyle anlaşma imzalamak zorunda kalmıştır. Anlaşmanın birinci maddesine göre Hicaz'daki Osmanlı kıtaları en yakın itilaf Devletleri komutanına teslim edilecektir. Bize karşı hâlâ merhametle davranan İngiliz devletinin içten duygularına güvenmenizi rica eder, en erken saatte vatanımıza dönmeniz için Allah'a dua eder, gözlerinizden öperim."

Fahrettin Paşa, gücünün son noktasına kadar dayanmıştı. Askerlerine şöyle sesleniyordu: "Kahraman askerlerim, hilafetin gözbebeği olan Medine'yi son fişengine, son damla kanına, son nefesine dek muhafazaya ve müdafaaya memurdur!"

Çevresindeki subaylar onu zorla götürme kararı almışlardı. Silahını ve kılıcını mahzun bir hâlde Ravza'ya bırakmıştı. Medine'den götürülürken hüzünle hep aynı şeyi söylüyordu: "Ben gitmiyorum ya Resulallah! Beni götürüyorlar! Ben gitmiyorum ya Resulallah! Beni götürüyorlar!"

Medine'den ayrılan Fahrettin Paşa, bir süre Mısır'daki esir kamplarında kaldı. Daha sonra İngilizler tarafından Malta'ya sürgüne gönderildi. Esirliği boyunca üniformasını ve botlarını bir gün bile üzerinden çıkarmadı. Bu sırada İstanbul'da hakkında idam cezası verilmişti. Fakat bu hatadan dönüldü. Fahrettin Paşa, 1921 yılında İstanbul'a döndüğünde Milli Mücadele'ye katıldı. Kendisine Türkkan soyadı verildi. Daha sonra Kabil büyükelçiliğine atandı. Fahrettin Paşa, 1948 yılında İstanbul'da vefat etti. Kabri Rumeli Hisarı'nda Aşiyân mezarlığındadır. **Bitti**

Tarihten Bir Hatıra

İstiklâl Marşı'mızın şâiri muhterem Mehmet Âkif Bey, bir insanın sözünde durmasına çok önem vermiş. Sözünde durmayanlara insan gözüyle bakmamış. Bir gün arkadaşı kendisini öğle yemeğine davet etmiş. Sözleştikleri gün öylesine yağmur yağmış ki sokakları, caddeleri sular seller götürmüştü. Arkadaşı, "Âkif, bu yağmurda nasıl olsa gelemez!" diyerek başka bir komşusuna gitmiş. Yağmur bütün gün devam etmiş. Eve dönünce evdekiler ne deseler beğenirsiniz: "Âkif Bey, sırlıklam bir hâlde geldi. Sizi evde bulamayınca çok üzüldü. Kalması için ısrar ettik; ama kabul etmedi. 'Selamımı söylersiniz.' dedi ve çıkıp gitti." Ertesi gün kendisinden çok özür dileyen dostuna Âkif Bey demiş ki: "Bir söz, ya ölüm ya da ona yakın bir felâketle yerine getirilmezse mâzur görülebilir." Mehmet Âkif Bey bu arkadaşıyla uzun bir süre görüşmemiş.

ALLAH RESULÜ VERDİĞİ SÖZDE DURURDU

Hız. Abdullah İbni Übey anlatıyor:
"Gençliğimizde Resulullah ile beraber bir iş görmüştük. Belirli bir saatte geleceğimi söylediğim hâlde gelemedim. Üç gün sonra verdiğim sözünü hatırlayarak oraya gittim. Bir de baktım ki Resulullah sözünde durmuş, beni üç gün beklemişti."

O, Her Zaman Sözüne Sadıktı

Mekkeli müşriklerin önde gelenleri İslâmiyet'in Bizans'a yayılmasından korkarak Ebu Süfyan'ı Bizans İmparatoru ile görüşmeye gönderdiler. Bizans İmparatoru, duydukları üzerine bu yeni gelen peygamberle ilgili birkaç malumat almak için sorular sormaya başladı. Bu sorulardan biri:

- O, yalan söyler mi ya da sözünde durmadığı olmuş mudur?

Bu soru karşısında güvenilirliğinden ödün vermek istemeyen Ebu Süfyan, çaresiz bir şekilde,

- Hayır! O, peygamberliğinden ne önce ne de sonra yalan söylemiştir, sözünde durmazlık etmemiştir, diye karşılık verdi.

O, "Yapacağım!" Dediği Şeyi Mutlaka Yapardı

Mekke'de İslâm'ın ilk yıllarında Medineliler ile Akabe'de sözleşmişti. On beş yıl sonra Mekke fethedilince Medineliler, Peygamberimiz'in doğduğu şehirde kalacağını zannetmişlerdi. O (s.a.v.) ise verdiği sözünü unutmuyarak, "Ey Medineliler! Ben, Allah'ın kulu ve Resulüyüm. Verdiğim sözde duruyorum. Hayatım hayatınız, ölümüm ölümünüzle birlikte." buyurmuşlardır.

Peygamberimiz, verdiği sözleri mutlaka yerine getirmiş. Yapamayacağı şeyler için hiçbir zaman söz vermemiştir. O, kâinata örnek olmuştur.

O'nun (s.a.v.) bu dürüstlüğü kendisine "El-Emin" lakabının takılmasına sebep olmuştur. Müslüman olmayanlar bile onun sözüne ne kadar sadık olduğunu bilirler, asla yalan söylemeyeceğine kendilerinden daha fazla itimat ederlerdi. İşte Peygamberimiz (s.a.v.)'in sözlerine olan bu sadakati, insanların O'na her ne pahasına olursa olsun güvenmesini sağlamıştır.

BITTİ

Şiir ve Etkinlik

Ömer YALÇIN

Söz, billur kalp pınarından çıktı.
Dilden dudaktan süzüldü aktı.
Pınar suyu gibi paksa sözün
Herkes inanır, ayındır özün.

Söz ve inanç gönülde beslenir.
Her ikisi de haktan seslenir.
İmanın kadar doğrudur sözün.
Onlara ev sahibidir özün.

Verdiğin sözü yerine getir.
Alçak çobanı yâdına getir.
Yalanı, sanma ha, sağlam sedir.
Ona yaslanan göremez hayır.

Doğru söz, hiç zararlı olmadı.
Sözünde duran pişman olmadı
Yalancı, hiçbir köyde durmadı.
Cennet, yalancıya mekân değil.

Hakkı Faik NARİN

Eğlence

Musa KAYA

Timur'un fili

Timur, Nasrettin Hoca'ya, "Benim filime okuma yazma öğreteceksin." der. Hoca korkudan, "Peki öğreteyim." der. Timur, "Ne kadar zamanda öğretirsin?" diye sorunca hoca: "Yedi yılda." diyerek cevap verir. Timur, "Daha kısa olmaz mı?" diye sorar. Hoca, "Efendim, ilk defa bir fil okuma yazma öğrenecek! Bu da ancak yedi senede mümkün olur." der.

Nasrettin Hoca, Timur'un huzurundan çıkınca ona sorarlar: "Hoca, hiç bir fil okuma yazma öğrenir mi?" Hoca cevap verir: "Yahu! Bana yedi sene mühlet verdi. O zamana kadar ya Timur ölür ya fil ölür ya da ben ölürüm."

Zekâ Sorusu

Aşağıdaki atasözlerinin sesli harfleri çıkarılmıştır. Bu atasözlerini bulabilir misiniz?

STTN ÖZ YNN YÖRD
FLYRK YR

VDK HSP ÇRŞY YMZ

ZM ZM BK BK KRRR

Cevap: SÜTTEN AĞZI YANAN YOĞURDU
ÜFLEYEREK YER, EVDEKİ HESAP ÇARŞIYA UYMAZ,
ÜZÜM ÜZÜME BAKA BAKA KARARIR.

Sıra Sende!

● Şiirin konusundan hareketle şiirin başlığını siz koyunuz.

● "Alçak çobanı yâdına getir." mısrası size hangi olayı hatırlatmaktadır?

Canı yalnızlıktan sıkılmaya başlayan çoban, birden bir hinlik düşünmüş ve bağırmağa başlamış, "Sürüye kurt girdi! Yetişin!" diye. Tabi bu durumda köylüler durur mu? Eline kazmayı küreği alan birer birer çobanın yanına koşturmuşlar. Birde bakmışlar ki bizim çoban, yerde gülmekten katılıyor. Etrafta ne kurt var ne de sürüde bir telaş! Aradan belli bir zaman geçtikten sonra bizim çoban aynı hengâmeyi köylüye bir kez daha yaşatıp gülerek köylülerle eğlenmeye başlamış. İlerleyen zaman içerisinde çobanın bu oyunu devam etmiş durmuş. Günlerden bir gün bizim çobanın sürüsüne gerçekten kurt girmiş ve bizim çoban bağırıp haykırmaya, deli divane vaziyette koşturmaya başlamış. Çobanı duyan köylüler, hiç kıllarını kıpırdatmadan işlerine devam etmişler. Sürüde sağlam koyun kalmayıp kurtlar çekildiklerinde de bizim çoban neden köylülerin gelmediğini anlamış. Anlamış anlamasına da işte işten geçmiş.

● Sözünde durmakla alakalı bildiğiniz hadisleri ve âyetleri arkadaşlarınızla paylaşınız.

● "Yalanı, sanma ha, sağlam sedir" sözünden ne anlıyorsunuz.

● Peygamberimiz'e henüz peygamberlik gelmemişti. Peygamberimiz, Muhammedü'l-Emin olarak biliniyordu. Bir gün bir arkadaşıyla buluşmak üzere bir yer belirlediler. Muhammedü'l-Emin, belirlenen yere kararlaştırdıkları saatte vardı. Fakat arkadaşı verdiği sözü unutmuştu. İki gün sonra arkadaşı sadece verdiği sözü yerine getirmek için tayin edilen yere geldiğinde Muhammedü'l-Emin'i orada bekler vaziyette bulunca hayretler içinde kaldı. Adam, Hazreti Muhammed (s.a.v.)'den özür dilemek istediğinde O,

— Ben, sadece vazifemi yaptım. Seni burada bekleyeceğimi söylemiştim ve bekledim. Ben senin başına bir hâl gelmiştir diye üzül müştüm, diyerek onun gönlünü aldı ve ismine lâıyk olduğunu bir kere daha ispat etti.

Bu hâdiseden de anlaşılacağı üzere sözünde durmak çok önem arz etmektedir. Sözünde durmak, niye bu derece önemlidir? "Münafıklık alameti üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, söz verdiğinde sözünde durmaz. Kendisine bir şey emanet edildiğinde hıyanet eder." hadisinden hareketle arkadaşlarınızla hasbîhâl ediniz.

Bize ait olduğu hâlde başkalarının kullandığı şey nedir? (İsmimiz)

Hangi devlet dairesinde "İşi olmayan giremez!" diye yazı yoktur? (İş ve İşçi Bulma Kurumu'nda)

SÖZÜNDE DURMAK

VERDİĞİMİZ SÖZLERİ TUTABİLİYOR MUYUZ?

HEDEF DAVRANIŞ: Verilen sözlerin tutulmasının önemini anlamak.

HAZIRLIK: Çocuklarla sözünde durmak hakkında sohbet ederek derse başlayın. Âyet ve hadislerle konuyu hatırlamalarına yardımcı olun. Ardından aşağıdaki tabloyu doldurmalarını isteyiniz.

UYGULAMA: Aşağıdaki tabloyu, her çocuk ismini yazarak doldurur. Çocuklar tabloyu doldurduktan sonra hepsi panoya asılır ve bir hafta boyunca orada kalır. Böylelikle herkes birbiri hakkında bilgi sahibi olur.

Sözünde durmayana karşı neler hissedersin?	Sözünde durana karşı neler hissedersin?

Sözünde durduğunda neler hissedersin?	Sözünde durmadığında neler hissedersin?

SONUÇ: Tablolar doldurulduktan sonra yazdıkları hakkında sözlü bir çalışma da yapabilirsiniz. Sözünde durmayanlara karşı yaşadıkları sıkıntıları dinleyebilir, birlikte çözüm arayabilirsiniz. Çalışmanın sonunda birlikte kararlar alınabilir. Faaliyetin bundan sonrası, çocukların yönlendirmesiyle devam eder.